



ПЪСЕНЬТА НА СЕВЕРНЯКА

Азъ съмъ леденъ
Севернякъ,
Вода бури,
Нося снѣгъ.

Свиря, плача,
Блѣскамъ вредъ,
Самъ превръщамъ
Всичко въ ледъ.

Яхналъ коня
Буенъ, младъ,
Обикалямъ
Цѣлий свѣтъ,

Баба зима,
Дѣдо мразъ
Менъ изпращатъ
Днесъ при васъ, —

Да препускамъ
Вихренъ конъ,
Да издигна
Леденъ тронъ.

Драго Поповъ

СЛЪПАТА ЦАРКИНЯ

I.

Много отдавна въ далечна и прекрасна страна живѣлъ
силенъ царь.

На една скала надъ морето се възвишавали стариннитѣ му
мраморни палати и блѣстѣли като планини покрити съ снѣгъ.
Между островърхитѣ му кули цвѣтѣли алени рози на висящи бал-
кони. Долу се синѣло морето. Въ далечината, въ слънчевото
сияние се мѣркали кораби. Вълнитѣ на морето се пѣнѣли, като
се удряли о стѣпалата на стѣлбата, която се спускала
въ водата.

Въ градинитѣ на палата цвѣтя цвѣтѣли, птички чуруликали
и пѣли отъ зори до късна вечеръ

Дъщерята на царя седѣла на балкона между розитѣ и слу-
шала. Тя била тѣй хубава, че даже звездитѣ завиждали на